

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆκτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1927

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1928

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ γέννηση τῆς Νταίτζης μεγάλωσε τὴν εὐτυχία τοῦ ζευγαριοῦ κι' ἡ λαίδη Μαργκαρέτ βάφτισε τὸ παιδί καὶ τ' ἀγάπησε τόσο πολὺ, ὥστε ἄλλαξε τὴ διαθήκη τῆς καὶ ἔδωκε κληρονόμο τοῦ Χουάιτ-Γκέιτ.

— Ὁ ἄντρας σου καὶ σὺ ἔχετε μεγάλη περιουσία, εἶπε μὴ μέρᾳ στὴ Διάνα. Ἄν κάμετε γιό, αὐτὸς θὰ πάρει τὰ περισσότερα. Ἐγὼ ὅμως δὲ θέλω νὰ μένει ἡ βραβυστικιά μου μὴ ἀφτωχούλα.

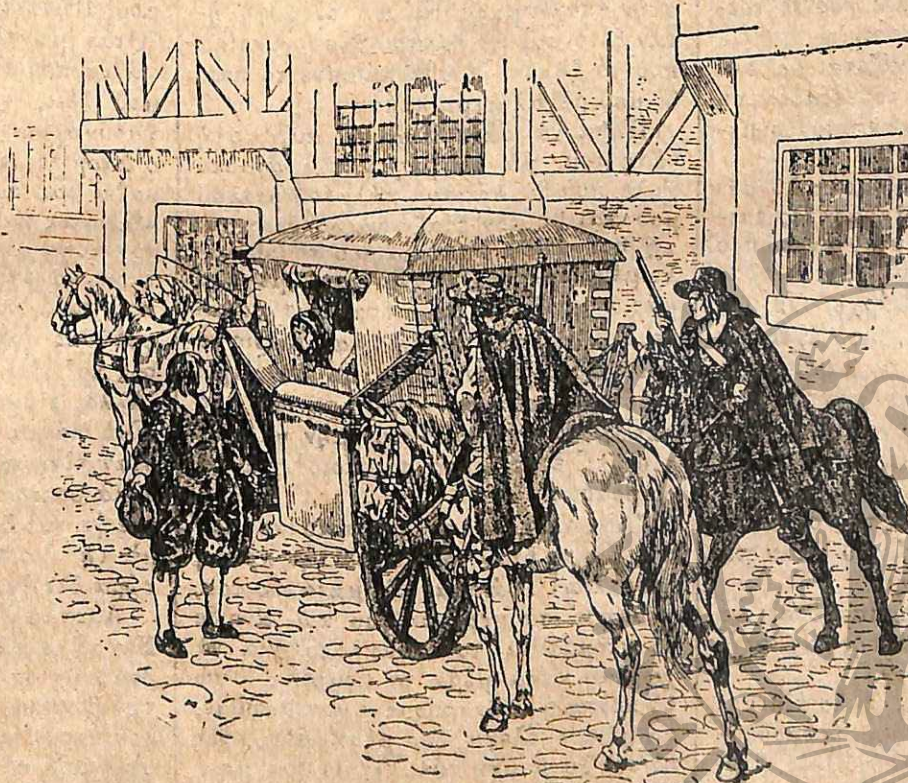
Ἔτσι σὲ ἡλικία πέντε χρονῶν, ἡ μικρὴ Νταίτζη βρέθηκε πλούσια, γιατί ὅστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε ἡ λαίδη Μαργκαρέτ. Ποῦ νὰ τὸ φανταζόταν ὅμως ὅτι ἡ περιουσία αὐτῆς, πού τὴν ἄφισε στὴ μικρούλα ἀνηψιά τῆς γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλῇ τὴν εὐτυχία, θὰ γινόταν ἀφορμὴ γι' ἀληθινὲς συμφορὰς καὶ περιπέτειες!

Ὁ σὲρ Ρόνναλδ εἰλεπε τότε σὲ ταξίδι κι' ἀργήσε νὰ μάθει τὴν εἰδηση. Τὰ τελευταία ἔξη χρόνια δὲ φαινόταν καὶ πολὺ συχνὰ στὴν ἐπαυλὴ. Ἡ λαίδη Μαργκαρέτ κατάλαβε ὅτι δὲ θὰ τοῦ ἦταν εὐχάριστη ἡ διαμονὴ του στὸ Χουάιτ-Γκέιτ μετὰ

τὸ γάμο τῆς Διάνας, καὶ τοῦδωσε τὸ εἰσόδημα ἑνὸς μεγάλου κτήματός τῆς γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ζήσει: στὸ ἐξωτερικὸ σύμφωνα μὲ τὴν καταγωγὴ του.

Κι' ὅμως ἐκεῖνος δὲν τῷχε πάρει ἀπόφαση νὰ χάσει τὸ Χουάιτ-Γκέιτ. Κι' ὅταν ἐγύρισε στὴν Ἀγγλία κι' ἔμαθε ὅτι τὸ μόνο μερίδιό του ἀπὸ τὴν πλούσια κληρονομία τῆς θείας του ἦταν μερικὲς χιλιάδες λίρες δλα-δλα, ἡ ἀπελπισία του κι' ὁ θυμὸς του δὲν εἶχαν ὅρια.

Τότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε στὴ λαίδη Ἐρλιγκτον, τὴν ἡμέρα πού εἶχε τόσο τρομάξει τὴ μικρὴ Νταίτζη μέσα στὸ δάσος.

«Ἡ λαίδη τοῦ ἔκαμε πολλὰς ἐρωτήσεις.»

— Ἦθελα νὰ σὰς συγχαρῶ, μιλαίδη, εἶπε. Τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου πέφτουν ἐπάνω σὰς βροχὴ κι' ἡ ἀγάπη σὰς πρὸς τὴν ἀρετὴ δὲ σὰς ἐμποδίζει νὰ μεριμνᾶτε καὶ γιὰ τὰ ὀλικά σὰς συμφέροντα. Παντρευτήκατε ἕναν ἄντρα πολὺ καθὼς πρέπει, ἀλλὰ καὶ πολὺ πλούσιο, περιποιηθήκατε πάρα πολὺ τὴ θεία σας, ἀλλὰ φροντίσατε ν' ἀκριβοποιηθῶν οἱ περιποιήσεις σας...

Καὶ ρίχνοντας τριγύρω του μὴα ματιά, πρόσθεσε:

— Θαυμάσιο χτήμα! Ἄξιζε τοὺς κόπους σας!

— Τί σκληρὰ λόγια εἰν' αὐτά, σὲρ Ρόνναλδ; εἶπε ἡ λαίδη Διάνα συγχυσμένη. Δὲν πιστεύετε βέβαια αὐτὰ πού λέτε. Ποτὲ δὲ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ σὰς στερήσω ἀπὸ τὰ δικαιώματά σας. Καὶ τώρα ἀκόμα, ἂν ἡ κληρονομία ἦταν δική μου, θὰ σὰς ἔδινά

δ,τι σὰς ἀναλογεῖ. Ἀλλὰ ἡ θεία τάφισε δλα στὴν κόρη μου.

— Τί ἀγγελικὴ καλοσύνη! εἶπε εἰρωνικά ὁ σὲρ Ρόνναλδ. Ἀλήθεια, εἶμαι ἀχαριστος. Πρέπει νὰ σὰς χρωστῶ εὐγνωμοσύνη γιατί δὲν ἐμποδίσσατε τὴ θεία μας νὰ μοῦ ἀφίσει καὶ μένα ἕνα κοκκαλάκι...

Ὡστε αὐτὴ ἡ ὀμορφὴ μικρούλα κληρονόμησε τόσο μεγάλη περιουσία: ρώτησε ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸ κεφαλάκι τῆς Νταίτζης, πού τραβήχτηκε τρομαγμένη. Φρονῶ ὅτι ἡ θεία μου ἔκαμε ἀπερισκεψία νὰ βάλει τόσο πολὺ χρυσάφι μέσα σὲ τόσο μικρὰ χεράκια! Φοβάμαι μὴπως δὲν μπορέσουν νὰ τὸ κρα-

τήσουν ως το τέλος. Η τύχη είναι τύχη, κι' είναι τόσο πεισματάρια καμιά φορά!..

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε η Διάνα μ' ένα μυστικό φέθο.

— Δέ θέλω να πω τίποτε, εξαδέλφη μου! είπε εκείνος γελώντας. 'Απλούστατα, έκαμα μιὰ φιλοσοφική σκέψη πάνω στις συμπτώσεις της ζωής. 'Αλλά βλέπω πως έσας οι φιλοσοφίες σας τρομάζουν. 'Επιτρέψατέ μου λοιπόν να σας αφήσω. Οι δρόμοι μας ίσως διασταυρωθούν πάλι καμιά φορά.

Χαιρέτησε μ' όλους τους τύπους κι' έφυγε, αφήνοντας τη λαίδη 'Ερλινγκτον με την καρδιά παγωμένη. Πήρε κοντά

«Φορούσε τη στολή των ναυτών του βασιλικού στόλου...»

της το κοριτσάκι της και γύρισε τρέχοντας σχεδόν στην κατοικία.

Τώρα τα ξνασουλλογίζεσαι όλ' αυτά και σε κάθε λέξη του εξαδέλφου της βρίσκει και από μιάν ύπονοούμενη άπειλή.

Οι φόβοι της τώρα είναι πολύ μεγάλοι. 'Ανάμεσα στις ακράτητες επιθυμίες του όρμητικού αυτού ανθρώπου και στη μεγάλη περιουσία, που τόσο την είχε όνειρευτεί, υπάρχει το μικρό αυτό πλάσματάκι, που έχει για μόνο υπερασπιστή του τη μαμιά του, αφού ο μπαμπάς έλειπε πάντα τόσο μακριά. 'Α, πόσο αδύνατον αισθανόταν τον έαυτό της μπροστά στους κακούς σκοπούς των ανθρώπων!

Φανέρωσε τους φόβους της στον άδελφό της, τον έφημέριο που ήταν πιστός φίλος της θείας της.

Ο αγαθός παπάς προσπαθούσε να την καθησυχάσει και να της παραστήσει πιο ρόδινο το μέλλον.

— Δόγια και άπειλές, άλλο τίποτε! έλεγε. 'Αλλ' ως την πράξη, ή απόσταση είναι μεγάλη. Ο καλός Θεός, βλέπετε, δεν αφήνει τους ανθρώπους να πραγματοποιούν όλες τις κακές σκέ-

ψεις, που περνούν από το νοῦ τους, προπάντων όμως οι άνθρωποι κάνουν το κακό από συμφέρον. Και τί συμφέρον θα είχε ο σερ Ρόναλντ να βλάψει τη Νταίλζ, αφού και πάλι ή περιουσία της θα γινόταν δική σας;

Μακάρι να ήταν έτσι! Μακάρι να μὴν ήταν παρά μιὰ άπειλή, που την έκαμε ο εξαδέλφος της άπάνω σ' ένα στιγμιαίο του θυμό.

Ψάξτε, ή λαίδη Διάνα πήρε όλα τα προληπτικά μέτρα. 'Απαγόρευσε και πάλι στη Μπέττη να βγαίνει από το πάρκο με τη Νταίλζ. Έβαλε διπλούς σκοπούς στις πύλες και πρόσταξε να μὴ μπαίνει κανένας ξένος μέσα. 'Όστερα έβαλε το κρεβάτάκι της μικρής μέσα στο δωμάτιό της για να μπορεί μόνη της να την παρακολουθεί κ' όταν κοιμόταν, κι' όλη την ήμέρα ήταν σχεδόν πάντα κοντά της.

('Ακολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ

— Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελ. 30 —

Μονάχο του ένα αυγό δεν μπορεί ποτέ να βρεθῇ σε σπίτι που δεν έχουν κότα.

'Αλλά πάλι, συλλογιζόμουν, ποιός ξέρει. Μπορεί να με λυπήθηκε ο Θεός και να μου τ'όσ' ειλε για να θρέψω το παιδί μου. Μήπως δεν είχα άκουστά και διαβασμένα για τους άγιους έρημίτες που τους έτρεφε ο Θεός, και για τους φτωχούς που τους πήγαιναν οι άγγελοι στο σπίτι τους φτωμί και λάδι; 'Αλλά πάλι γίνονταν τέτοια θαύματα στην εποχή μας; Κι' αν το αυγό ήταν ξένο και με καταριόταν ή γυναίκα που το έχασε, δεν θα πάθαινε το παιδί μου μεγαλύτερο κακό;

Πήγα να ξαναβάλω το αυγό στη θέση του, μά σκέφτηκα τον άνοστο χυλό που θα έφτιαχναν πάλι του μικρού μου και θα τον έβαζαν να τον φάη με τη βία. Είδα μπροστά μου το άδυνατισμένο προσωπάκι του και τα μεγάλα μάτια του που με κοίταζαν παραπονεμένα, και δεν κρατήθηκα: Χωρίς να σκεφθώ τί έκανα, άρπαξα το αυγό, άνέδηκα γρήγορα - γρήγορα απ' το κατάνυ σαν να φοδόμουν μὴν με πιάσουν κι' έτρεξα στο μαγειριό για να το βρώσω.

'Αχ, να βλέπατε το παιδάκι μου πως έκανε όταν του έδωσα την πρώτη κουταλιά! Γυάλισαν τα ματάκια του, χτύπησε τα χεράκια του και άνοιξε το στοματάκι του διάπλατα για να χωρέσει καλά μέσα το καυτάλι. 'Εγώ το κοίταζα με δακρυζόμενα μάτια. «Φάε, καίμενο», έλεγα από μέσα μου, «δεν θα σου ξανατύχη πάλι τέτοιο πράγμα.» Συλλογιζόμουν πως έκόντευε να τελειώσει και τ' άλευρι και τότε τι θα

είχα πιά να του δώσω; Και κόντευαν Χριστούγεννα, και κόντευε Πρωτοχρονιά και τόσες καλές γιορτάδες, κι' εγώ ήμουν έρημη, με τον άντρα μου χαμένο και μ' ένα μωρό παιδί που δεν είχε τί να φάη!..

Κι' όμως, από εκείνη την ήμέρα, θέλεις έπειδή το αυγό που βρήκα και τάισα το παιδί μου, μου έδωκε κουράγιο, θέλεις έπειδή διορθώθηκε ο καιρός, άρχισα πάλι να έλπιζω. «Ποιός ξέρει» συλλογιζόμουν «μπορεί να ζῇ ο Χρήστος μου. Μπορεί να τους έκλεισε ή τρικυμία πουθενά και να γυρίσει τώρα το καίκι. Μπορεί να μ' έλεήσει και μένα ο Θεός και το θαύμα που έκανε να το ξανακάνη.»

Κι' αλήθεια. Κάθε πρωί κατέβαινα στο κατώγι και κάθε πρωί εύρισκα στην ίδια θέση το αυγό, ζεστό ακόμη, Όυτε την κότα όμως είδα ποτέ μου, ούτε καμιά γειτόνισσα άκουσα να μου παραπονεθῇ πως ξενογεννάει ή κότα της. 'Επαιρνα κ' εγώ τ' αυγό κάθε φορά και τάιζα το παιδί μου, στην αρχή πάντα με φόβο και τρεμούλα, άργότερα όμως με πιο ήσυχασμένη τη συνειδησή μου. Σε λίγες μέρες μάλιστα συνείθισα τόσο πολύ, που μόλις κατέβαινα στο κατώγι, τα μάτια μου στηλώνονταν άμέσως στη θέση που δρι:σκόταν πάντα το αυγό.

Δέκα μέρες κράτησε αυτή ή δουλειά. Κόντευαν πιά Χριστούγεννα. Την παραμονή μου μνηνάει ή καπετάν - Θανάσaina να πάω να τη βοηθήσω που θα ζύμωνε τα Χριστόψωμα. Το σπίτι της ήτανε λίγο παραπάνω απ' το δικό μου. Πήρα το παιδί μαζί μου και πήγα. Όταν με είδε ή καπετάνισσα στα χάλια που είχα, τρώμαξε. «Τι έχεις;» μου λέει, «ήσουν άρρωστη;» «Δεν ήμουν άρρωστη» της λέω, «αλλά λείπει ο Χρήστος τώρα κ' ένα μήνα με το καίκι σας και λέω πως θα πνίγηκε.» «Χριστός και Παναγιά! Κουνήσου από τον τόπο σου», μου λέει. «'Αμ τότε τί να πω εγώ που έχω τον άντρα μου και τους δυο γιούς μου μέσα; Μή φοβάσαι. Κάπου θα τους έκλεισε ο καιρός και δεν θα μπόρεσαν να έρθουν. 'Αλλά είσαι άμαθη ακόμη και γι' αυτό κάνεις έτσι. Κ' εγώ έτσι έκανα όταν είχα πρωτοπάρει τον δικό μου, αλλά ύστερα συνείθισα. Πολλές φορές έλειψε και δυο και τρεις μήνες, αλλά με τη βοήθεια του Θεού, ποτέ ως τώρα δεν έχει πάθει τίποτε.»

Αυτά τα λόγια με ήσυχασαν λιγάκι! Σαν να'χε χύσει ή καλή καπετάνισσα βάλασμα στην ψυχή μου. Άρχισα να την βοηθάω στα χριστόψωμα και συλλογιζόμουν πως μπορεί να έρθη ο Χρήστος μου και να γιορτάσω και εγώ Χριστούγεννα.

Έκει που δέραμε τ' αυγά, μου λέει,

ή καπετάνισσα: «Θά έβαζα και άλλα, αλλά έχω μιὰ κότα, που τώρα και δέκα μέρες ξενογεννάει. Και είναι από εκείνες που κάνουν κάθε μέρα το αυγό. Και δεν συλλογιέμαι τίποτε άλλο, παρά που θα πηγαίνω σε κανένα βάτο να το κάνη και θα κλουδιαίνει άδικα, ενώ θα μπορούσε να πηγαίνω σε κανένα φτωχόσπιτο, τώρα που είναι τέτοια δυστυχία.»

Όσο άκουγα αυτά τα λόγια, τόσο πάγωνα δόλοκληρη. Στο τέλος δεν κράτηθηκα πιά. Με κλάμματα έπεσα στα πόδια της και της τα είπα όλα.

«Συχώρα με» της λέω. «Πρώτα, που δεν το ήξερα πως τα αυγά ήταν δικά σου, κι' ύστερα δεν μπορούσα να βλέπω το παιδί μου νηστικό. Δέκα αυγά γέννησε ή κότα σου στο σπίτι μου. Δώσε μου ότι δουλειά θέλεις να σου κάνω για να στα ξεπληρώσω. Μόνο μὴ βρι:γκομήσης και πάθῃ το παιδάκι μου κανένα κακό.»

Η καπετάνισσα όμως είχε τα δάκρυα στα μάτια. Με σήκωσε, με πήρε στην άγκαλιά της και με φίλησε.

«Κόρη μου,» μου είπε «ο άντρας σου δουλεύει στο δικό μας το καίκι κι' αν έρχόσαν να ζητήσης βοήθεια απ' το σπίτι μου, θα σ' άφινα εγώ ποτέ να πεινάσης έσύ και το παιδί σου; Μου κακοφαίνεται πολύ που δεν ήρθες σε μένα από την αρχή, αλλά έτυχε νάρθουν έτσι τα πράγματα για να μου τ' άπης. Όχι μόνο δεν είμαι θυμωμένη για τ' αυγά, αλλά θα σου χαρίσω και την κότα, μιὰ και διάλεξε μόνη της τη φωλιά της.»

Όταν έφυγα από το σπίτι της καλής γυναικας, δεν μπορούσα να σηκώσω με τα χέρια μου το καλζί με τα πράγματα που με είχε φορτωμένη. Τι χριστόψωμα, τί αυγά, τί έληές και τα ραμαδες και φασόλια και φακές για μένα που ενήστευα. Και μαζί μ' όλα αυτά την κότα, που καθότανε καμαρωτή πάνω στο κορίνι.

Την ίδια νύχτα, κατά τα ξεμερώματα, ήρθε κι' ο Χρήστος μαζί με το καίκι του καπετάν Θανάση. Είχαν κλεισθῇ είκοσι μέρες σ' ένα μακρινό λιμάνι, από την κακοκαιριά. Η πρώτη του κουβέντα ήταν πως τα κατάφερα τόσον καιρό που έλειπε. Για να μὴν τον πικράνω, του έκρυφα τις στενοχώριες που άπέρχασα. Μονάχα του είπα πως αν δεν ήταν ή κυρά Θανάσaina, δεν θα με εύρισκε ούτε έμένα ούτε το παιδί ζωντανούς.

Από τότε ήρθαν καλύτεροι καιροί για μᾶς. Ο Χρήστος μου, με την προσκοπή του και με την προστασία του καπετάν Θανάση, κατόρθωσε και πήγε μπρός και πήρε και δικό του καίκι, και έτσι έγεινα κ' εγώ καπετάνισσα κι' άπόκτησα και κότες και αυγά όσα

ήθελα. Και τώρα όμως ακόμη δεν ξεχνάω όσα έπέρασα στα νειάτα μου κι' αν τύχει να μου ξενογεννήση καμιά κότα, θυμάμαι τα λόγια της μακαρίτισσας της καπετάνισσας και λέω: «'Ας ξενογεννάη χαλάλι της. Άρκει να πηγαίνω σε κανένα φτωχόσπιτο.»

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

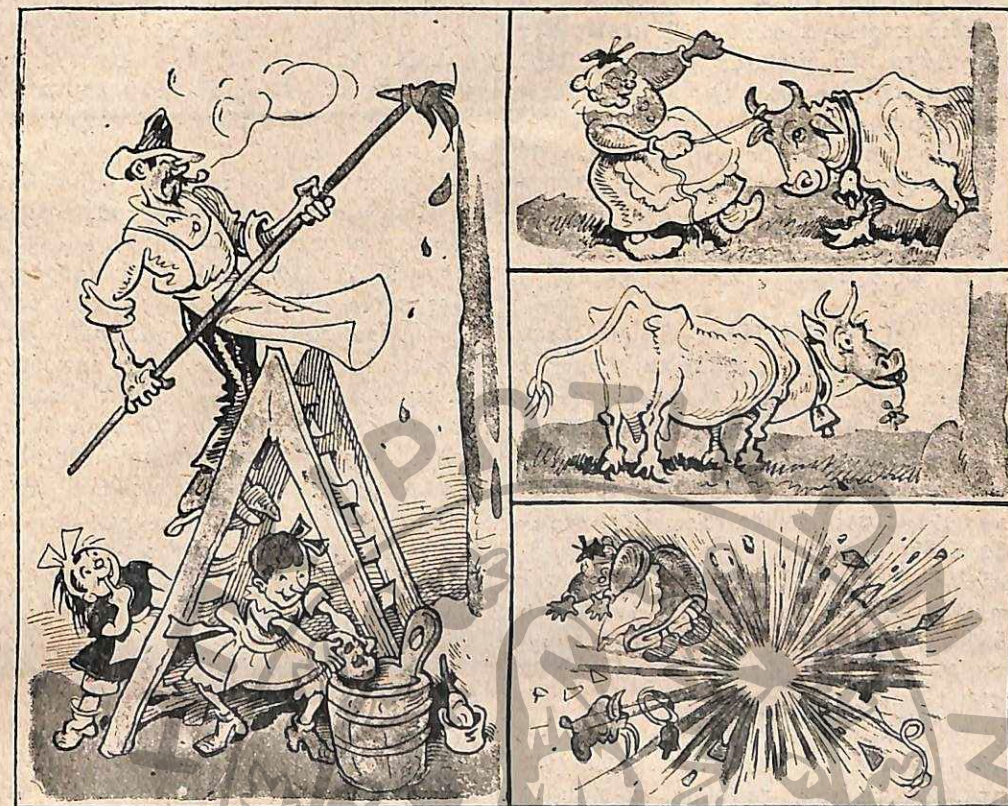
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Τα κακοκόριτσα βοήκν την κατάλληλη στιγμή που ζητούσαν: 'Ο σοβατζής, δοσμένος στο φαγοπότι, δεν πρόσεχε πολύ τον κουβά με τη μπογιά. Η θειά-Ευλαλία συγκύριζε την κάμαρά της. Κανένας άλλος δεν ήταν στην αϋλή. Τότε ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα πήγαν με τις μύτες στην κουζίνα, πήραν από το ντουλάπι το βούτυρο, γύρισαν στην αϋλή και... τόρριξαν όλο μέσα στον κουβά του σοβατζή! Σε λιγάκι, άνύποπτος αυτός, άνέβηκε σε μιὰ ψηλή σκάλα κι' άόχισε το σοβάτισμα. 'Α, τί ώραία που έπιανε ή μπογιά εκείνη στους τοίχους! 'Απορούσε κι' ο ίδιος ο σοβατζής κι' έλεγε:

— Ούτε λαδομπογιά! Έλάτε, κυρία Ευλαλία, να ιδήτε τοίχους!..

Κι' ή θειά-Ευλαλία έμεινε πολύ ευχαριστημένη... 'Υστερα, αφού τελείωσε το σοβάτισμα της αϋλής, με την ίδια μπογιά ο σοβατζής έχοισε και τους τοίχους του σταύλου. Η Κανέλλω όμως συγκινήθηκε πολύ: Της μύρισε το βούτυρο. Κι' άρχισε να γλείφῃ τους νιόχριστους τοίχους.

'Εγλειψε ή αγελάδα, έγλειψε με μεγάλη όρεξη κι' ευχαρίστηση. Μά σε λίγο άρχισε να μουγγρίζει φοβερά. Γιατί μαζί με το βούτυρο της μπογιάς, είχε καταπιεί και το κοκινάβαρι, που έχει υδράργυρο κι' είναι δηλητήριο.

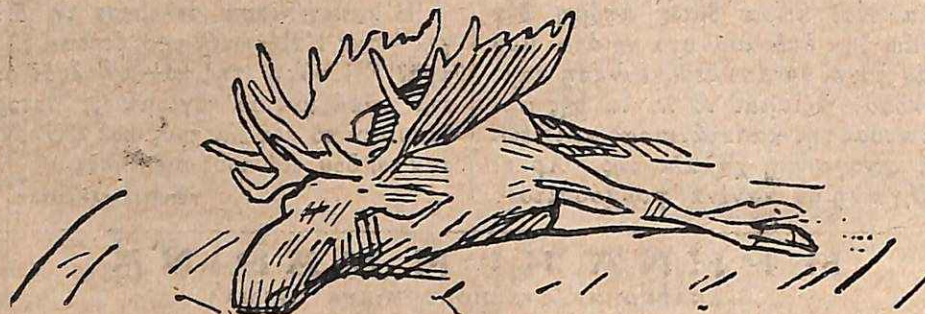
'Ακούγοντας τα μουγγριτά, ή θειά Ευλαλία έτρεξε να ιδῇ τί έπαθε ή αγαπημένη της αγελάδα. Και τη βοήκε φουσκωμένη τούμπανο.

— Όχι, δυστυχία! φώναξε. Τί έπαγε ή Κανέλλω μου;.. Θα μου σκάση! Δεν πρόφτασε να το πῇ, κι' ή αγελάδα έσκασε. Μά με τέτοια δύναμη, που μαζί με τα κομμάτια της, — τα κέρατά της, το κουδούνι της, τα πόδια της, την ουρά της, — τινάχτηκε ψηλά σαν τόπι κι' ή θειά-Ευλαλία.

Φώναξαν πάλι το γιατρό. 'Ε, τη θειά-Ευλαλία ο κ. Κινινίδης μπόρεσε να τη γιατρέψῃ. Στάθηκε όμως αδύνατο να ξανακολληθή και τα κομμάτια της αγελάδας και να τη ζωντανέψῃ. Κακόμοιρη Κανέλλω!..

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η άλλη νεκρή.

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νουπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Το πέρασμα του πάγου

Πέμπτη, 28 'Απριλίου

Το πρωί της ημέρας εκείνης, στο δρόμο που πηγαίνει από το Σόρμλαντ στο Ναίρεκ, περπατούσαν η Αίζα και ο Μάτα, τα δυο παιδιά από το Σμαίλαντ. Ο δρόμος περνούσε από την νότια όχθη της λίμνης Χιάλμαρ και τα παιδιά περιεργάζονταν με περιέργεια τον πάγο που σκέπαζε το μεγαλύτερο τμήμα της λίμνης. Ο ήλιος έριχνε την λάμψη του επάνω στον λαμπερό καθρέφτη του πάγου που φαινόταν σά να προσκαλούσε τα παιδιά να περπατήσουν επάνω του. Ως εκεί που έφθανε το μάτι, δεν έδλεπε κανένας τίποτε άλλο πκρά ένα λείο παγωμένο στρώμα.

Η Αίζα κι' ο Μάτα διευθύνονταν προς την βόρεια Σουηδία και χωρίς να θέλουν πέρασε από το μυαλό τους ή σκέψη, ότι θα γλύτωναν πολλόν δρόμο αν περνούσαν από μέσα από την λίμνη, αντί να κάνουν ελο το γύρο περπατώντας στις όχθες της. Ήξεραν βέβαια ότι ο πάγος είναι την άνοιξη επικίνδυνος, αλλά αυτός της λίμνης φαινόταν πολύ στερεός. Η αντικρυνή όχθη φαινόταν ότι ήταν έντελως κοντά τους. Σε μία ώρα το αργότερο θα την είχαν φθάσει.

— Έλα να δοκιμάσουμε, είπε η Αίζα στον αδελφό της. Άμα προσέχουμε καλά μήπως πέσουμε σε χαμιά τρύπα, δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε.

Έτσι τα δυο παιδιά άρχισαν να περπατούν επάνω στη λίμνη. Ο πάγος δεν ήταν έντελως λείος και σκληρός αλλά μαλακός και ευχάριστος στο βάδισμα. Ήτανε λιγώτερο στερεός απ' ό,τι νόμιζαν τα παιδιά απ' την ξηρά, κι' εδώ κι' εκεί βρίσκονταν μικρές τρύπες απ' όπου πεταγόταν νερό.

Απ' αυτές τις μεριές έπρεπε να φυλάγονται, αλλά η ημέρα ήταν τόσο ξάστερη και φωτεινή, ώστε αυτό δεν ήταν δύσκολο πράγμα, γιατί οι τρύπες φαινόταν από μακριά.

Τα παιδιά προχωρούσαν γρήγορα και με μεγάλη ευκολία, και έλεγαν μεταξύ τους πόσο έξυπνα φανήκαν που διάλεξαν αυτό τον δρόμο.

Όταν προχώρησαν λιγάκι, έφθασαν στο νησάκι Βίνο. Μιά γυναίκα είχε βγί στο παράθυρο ενός σπιτιού και είδε τα παιδιά από μακριά. Με βιά έτρεξε έξω από το σπίτι της, και έκαμε στα παιδιά νόημα, και τους φώναζε κάτι που δεν μπόρεσαν να καταλάβουν. Το μόνο που έννοησαν ήταν, ότι ήθελε να τους εμποδίσει να προχωρήσουν περισσότερο. Άλλα τα παιδιά στη λίμνη κοίταζαν γύρω τους και δεν έδλεπαν κανένα κίνδυνο να τους απειλή. Θα ήσαν πολύ κουτά αν άφηναν τον πάγο τώρα που είχαν κιάλας προχωρήσει.

Πέρασαν λοιπόν τα δυο παιδιά και το Βίνο και τώρα είχαν μπιστά τους μόνον την παγωμένη επιφάνεια της λίμνης. Δεν ένοιωθαν ούτε κούραση ούτε πείνα. Είχαν μπροστά τους ελη την ημέρα για να περπατήσουν, κι' όποτε τους τύχαινε κανένα εμπόδιο, το περνούσαν με γέλια. Απ' ώρα σε ώρα έριχναν χαμιά ματιά στην όχθη που βρισκότανε απέναντί τους. Φαινότανε ακόμη σαν να βρίσκονταν στην ίδια απόστασι μ' ελο που τα παιδιά περπατούσαν περισσότερο από μιάν ώρα. Τότε στάθηκαν λίγο διστακτικά. Δεν νόμιζαν ποτέ ότι η λίμνη θα ήτανε τόσο μεγάλη.

— Είναι σαν να μάς φεύγει ή όχθη όσο την πλησιάζουμε, είπε ο Μάτα.

Έδώ στην λίμνη τα παιδιά δεν ήσαν προφυλαγμένα από τον δυτικό άνεμο που φυσούσε δλοένα και με περισσότερη δύναμη και που τους χτυπούσε με τόση όρμη τα ρούχα τους επάνω στα πόδια και στο πρόσωπό τους, ώστε μόλις μπορούσαν να προχωρήσουν. Ο κρύος αυτός άερας ήταν ή μόνη δυσκολία που τους είχε τύχει.

Ένα άλλο όμως τα έκανε να παραξενεύονται: Ο άνεμος έφερνε μαζί του έναν παράξενο κρότο σαν να έγούριζε ένας μεγάλος μύλος. Άλλα στον πάγο επάνω δεν μπορούσε βέβαια να βρικόκεται ένα τέτοιο πράγμα.

Τα παιδιά είχαν περπατήσει αρκετά

και τους φαινόταν τώρα πως έδλεπαν πλησιέστερα την αντικρυνή όχθη. Άλλα όσο προχωρούσαν, τόσο πιό ανυπόφορος γινόταν ο άνεμος και μαζί μ' αυτόν δυνάμωνε και ο θόρυβος που ακουγόταν από πρίν, και τα παιδιά ακούγοντάς τον τρώμαζαν.

Έξαφνα πέρασε απ' το μυαλό τους ή σκέψη ότι ο θόρυβος αυτός μπορεί να γίνονταν από μεγάλα κύματα που θάσπαζαν με όρμη στις όχθες. Άλλα κι' αυτό ήταν αδύνατο, γιατί ελη ή λίμνη ήταν σκεπασμένη από πάγο.

Στάθηκαν και κοίταζαν γύρω τους. Μακριά, στο δυτικό μέρος της λίμνης, φαινόταν ένα άσπρο σύννεφο που προχωρούσε απάνω στον πάγο. Στην αρχή νόμιζαν πως ήταν ένας χιονοστρόβιλος, αλλά σε λίγο είδαν πως ήταν ο άφρος από τα κύματα που έσπαζαν επάνω στον πάγο.

Σαν είδαν τα παιδιά αυτό το πράγμα, πιάστηκαν απ' τα χέρια και χωρίς να πουν λέξη, άρχισαν να τρέχουν μ' ελη τη γρηγοράδα των ποδιών τους. Έκει, κατά το δυτικό μέρος, ή λίμνη ήταν ελεύθερη από τους πάγους, και τους φαινόταν μάλιστα πως έδλεπαν τα άφρισμένα κύματα να προχωρούν προς τ' ανατολικά. Κατάλαβαν τότε πως βρίσκονταν σε κίνδυνο.

(Ακολουθεί)

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από 'Ιουλίον Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Άφρασε μάς ήσυχο, σε πικρακαλώ, φώναξε ο Δόνιφαν θυμωμένος. Σου το ξαναλέω, Μπριάν, δεν θα μάς εμποδίσης εσύ να κάμουμε κείνο που θέλομε.

— Κι' εγώ, Δόνιφαν, σου ξαναλέω πως θα σ' εμποδίσω.

Τα δυο παιδιά ήταν έτοιμα να έρθουν στα χέρια. Στην πάλη αυτή, ο Ουέπ κι' ο Κρός θάπαιρναν το μέρος του Δόνιφαν, και ο Βάξτερ, ο Σέρβης και ο Γκάρνερ θα υπερχασιζόνταν τον Μπριάν. Και ποιος το ξέρει τι θλιβερό αποτέλεσμα θα είχε μία τέτοια συμπλοκή. Γι' αυτό ο Γόρδων ενόμιζε πως έπρεπε να μπη στη μέση. Γιατί σά μεγαλύτερος αυτός, καταλάβαινε τι κακό πράγμα θάταν ή ασυμφωνία και ή διχονία σε τέτοιες ώρες. Κι' είπε στους αντιπάλους:

— Ήσυχάστε!.. Δόνιφαν, κάμε λίγη υπομονή. Βλέπεις πολύ καλά πως ή θάλασσα είναι πολύ ταραγμένη και θα κινδυνεύαμε να χάσωμε τη μόνη βάρκα που μάς μένει.

— Μά δεν το ανέχομαι εγώ να κάνη ο Μπριάν ό,τι θέλει! φώναξε ο Δόνιφαν, είναι κάμποσος καιρός που τόχει πάρει πολύ απάνω του.

— Όχι, όχι! φώναξε ο Κρός.

— Έγώ δεν απαιτώ να γίνεται ό,τι θέλω, είπε πιό ήρεμα ο Μπριάν. Ποτέ δεν τάπαίτησ' αυτό. Δεν αφίνω όμως κι' άλλον να κάνη ό,τι θέλει, όταν αυτό βλάπτη ελους μας.

— Ίσα - Ίσα που δεν βιάπτε κατένα! αποκρίθηκε ο Δόνιφαν. Και τώρα που είμαστε στην ξηρά...

— Δυστυχώς όχι ακόμη, τον έκοψε ο Γόρδων. Μην επιμένης, Δόνιφαν. Θα έρθη ίσως ώρα να χρησιμοποιήσωμε καλύτερα αυτή τη βάρκα.

Στά σωστά αυτά λόγια ο Δόνιφαν πείστηκε κι' ή φιλονικεία σταμάτησε.

Η θάλασσα είχε χαμηλώσει δυο πόδια. Υπήρχε όμως πέραμα ανάμεσα στους βράχους; Αυτό τα παιδιά έπρεπε να το μάθουν.

Ο Μπριάν, για να κοιτάξη από ψηλά, πήγε στην πρώρα και σκαρφάωσε στον άκτιο ιστό (το τουρκέτο) ως την κέφα. Από κει είδε πραγματικώς ένα στενόπέραμα ανάμεσα στις βραχοκορφές που έξειχαν από τη μία μεριά κι' από την άλλη. Αν λοιπόν ήθελαν να βγουν στην ξηρά με τη βάρκα, έπρεπε να τη διευθύνουν εις το πέραμα αυτό.

Άλλα την ώρα εκείνη ο σάλος δλόγυρα στους βράχους ήταν μεγάλος και σίγουρα ή βάρκα θα έσπαζε πάνω τους.

Έπειτα προτιμότερο ήταν να περιμένουν την άμπωτη. Ο Μπριάν, από το ύψος του κατάρτιού, κοίταζε προσεκτικά την απέναντί του γή. Καθώς είπαμε, ή παραλία φαινόταν ακατοίκητη, ανάμεσα σε δυο ακρωτήρια που απείχαν τόν εν' από τ άλλο ως έννι μίλια.

Μετά μισή ώρα, ο Μπριάν κατέβηκε κι' ανακοίνωσε στους συντρόφους του τα εσα είχε ιδεί. Ο Δόνιφαν, ο Ουέλκοξ, ο Ουέπ και ο Κρός άκουσαν την έκθεση του Μπριάν χωρίς να πουν τίποτα. Ο Γόρδων όμως τον ρώτησε:

— Όταν έπρεσε έξω το καράδι μας το πρωί, δεν ήταν έξη ή ώρα;

— Ναι, αποκρίθηκε ο Μπριάν.

— Και πόσην ώρα θέλει για να γίνη ή άμπωτη;

— Πέντε ώρες νομίζω. Δεν είν' έτσι, Μόκο;

— Μάλιστα, πέντε ως έξη ώρες, αποκρίθηκε ο μοδτσος.

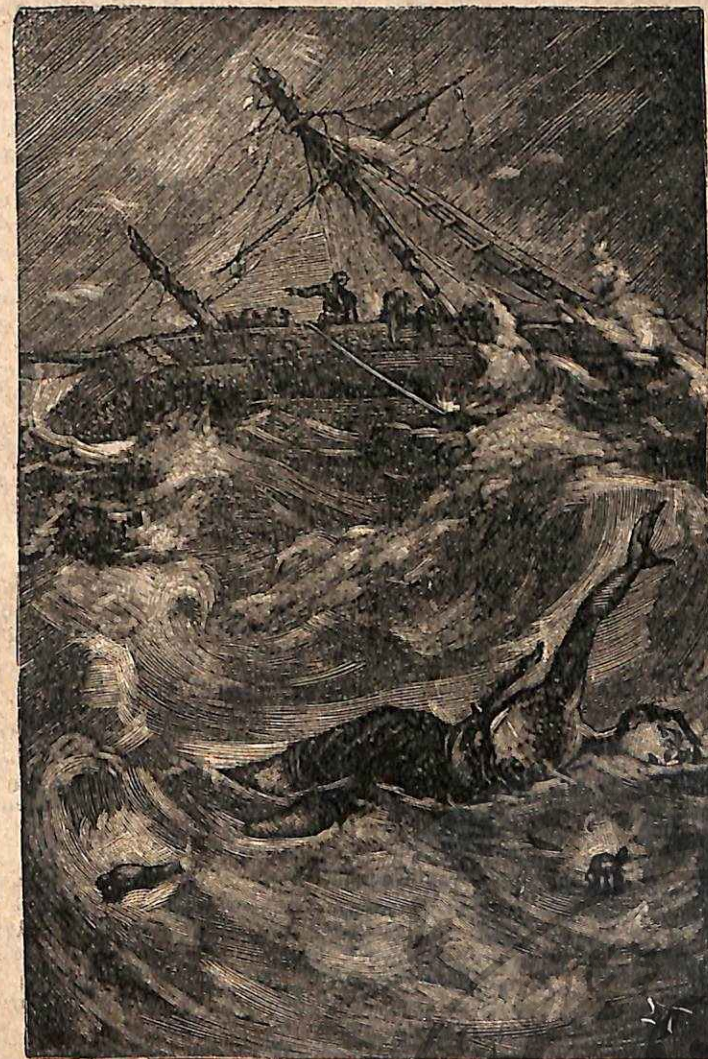
— Όστε, εξακολούθησε ο Γόρδων, κατά τις έντεκα απάνω - κάτω θα είναι ή καταλληλότερη στιγμή για να επιχειρήσωμε την απόδραση.

— Έτσι λογαριάζω κι' εγώ, είπε ο Μπριάν.

— Λοιπόν, είπε ο Γόρδων. Άς είμαστε έτοιμοι και άς τοιμπήσωμε τώρα κάτι τί, για να μη μπούμε στη θάλασσα εθής μετά το φαγητό, γιατί, ποιος ξέρει, μπορεί να αναγκαστούμε να μπούμε...

Έδωσαν άμέσως σε πράξη τη πρόνιμη συμβουλή του Γόρδων.

Ο Μπριάν ανέλαβε να ταΐση τα μικρά. Ο Γέγκινς, ο Ίδερσον, ο Ντό-

— Βοήθεια! τραβήξτε το σχοινί!..

λης, ο Κοστάρ, άρχισαν να παίρνουν θάρρος όπως συνήθως τα μικρά παιδιά που δεν υποπεύονται τον κίνδυνο, αφού μάλιστα δεν είχαν βάλει στο στόμα τους τίποτα εδω κι' είκοσι τέσσερες ώρες.

Μετά το γεύμα, ο Μπριάν πήγε πάλι στην πρώρα και, με τους άγκωνες στηριγμένους στην κουπαστή, παρατηρούσε τους σκόπελους.

Τί άργά που χαμήλωνε ή θάλασσα! Ήταν όμως φανερό πως χαμήλωνε, γιατί όσο παιρνούσε ή ώρα, τόσο το πλοίο έφερνε με το πλευρό.

Ο Μόκος έριξε τη βολίδα και βρήκε βάθος οκτώ πόδια. Υπήρχε

έμως ελπίδα να χαμηλώση ακόμα περισσότερο ή θάλασσα και τα νερά να τραβηχθούν δλωσδιόλου πέρ' από τους βράχους; Ο Μόκος τουλάχιστο δεν το έλπιζε κι' ενόμιζε χρέος του να το πη στον Μπριάν κρυφά, για να μη φοβηθούν τάλλα παιδιά.

Ο Μπριάν τότε πλησίασε τον Γόρδων και το έλεπε τη γνώμη του Μόκου. Και τα δυο παιδιά καταλάβαιναν πολύ καλά πως ο άνεμος, αν και έκλινε λίγο προς το βοριά, δεν άφινε όμως τη θάλασσα να χαμηλώση, όσο θα χαμήλωνε αν ήταν νηνεμία.

— Τι θα κάμουμε; ρώτησε ο Γόρδων.

— Δεν ξέρω, δεν ξέρω... αποκρίθηκε ο Μπριάν. Τι δυστυχία να είμαστε παιδιά εδω που έπρεπε να μάσωμε άντρες! Τι δυστυχία να μην ξέρουμε!

— Η ανάγκη, θα μάς διδάξη, είπε ο Γόρδων. Άς μην απελπιζόμαστε, Μπριάν, κι' άς ενεργήσωμε με φρόνηση.

— Ναι, Γόρδων, άς ενεργήσωμε! γιατί αν δεν αποδιδασθούμε πριν γυρίσουν τα νερά, αν μείνουμε εδω μέσα στο πλοίο άλλη μιάν νύχτα, χαθήκαμε!

— Δεν είναι ζήτημα, γιατί το πλοίο θα κομματιασθή. Πρέπει να τάφήσωμε και να φύγουμε με κάθε θυσία!

— Ναι, Γόρδων, με κάθε θυσία!

— Δεν ήταν άραγε καλύτερο να κάμουμε μιάν σχεδία;

— Κι' εγώ τέ συλλογίσθηκα. Άλλά δυστυχώς ή τρικυμία μάς πήρε ελα σχεδόν τα ξύλα. Μπορούσαμε να σπάσωμε το κάσαρο και με τα ξύλα του να κάμουμε τη σχεδία μας, αλλά δεν έχουμε καιρό. Δεν μάς μένει λοιπόν παρά ή βάρκα, κι' αυτή πάλι δεν μπορούμε να τη μεταχειρισθούμε εξαιτίας των κυμάτων. Όχι, το μόνο που μπορεί να γίνη είναι να περάσωμε ένα σχοινί ανάμεσα στους βράχους και να το δέσωμε στην κορυφή κανενός βράχου. Έτσι θα κα ορθώναμε ίσως να βγούμε στην παραλία, κρατούμενοι απ' αυτό το σχοινί.

— Και ποιος θα το βγάλλη έξω; ρώτησε ο Γόρδων.

— Έγώ! αποκρίθηκε ο Μπριάν.

— Κι' εγώ θα σε βοηθήσω, είπε ο Γόρδων.

— Όχι, όχι! φώναξε ο Μπριάν. Έγώ μόνος μου!

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

ΚΑΠΟΙΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Β'.
 "Ένας κρύος, δυνατός άερας έμεινε δλο το δειλί το τελευταίο κίτρινα φύλλα άπ' την άκασία της αυλής. Ο ούρανος βαρύς, θλιμμένος μ' άδάκρυτος, λές κι' άγγίζει τα κεραμίδια των σπιτιών. Το σούρουπο έχει γλυ-στροφήσει στην κάμαρα, και στο δρόμο μονάχα ο τοίχος του άντικρινού σπιτιού κρατάει ακόμα λίγο φώς. Κάθουμαι δίπλα στο παράθυρο, ο Άλέξης είναι σέ μια καρέκλα δίπλα μου, άκου-πάει στο χεράκι του το κεφάλι και κοιτάει και κείνος έξω. Βλέ-πω πώς κάτι συλλογίζεται, μά δεν τον ρωτώ είναι τόσο δύσκο-λο να εξηγήσει κανείς τί συλλο-γίζεται όταν τον ρωτούν. Από νορίς τον έστειλε η γιαγιά του να μείνει μαζί μου, γιατί εκείνη θάβγαίνει έβρο. Ξεφυλλίσουμε μα-ζί όλες τις παλιές Διαπλάσεις, του διηγήθηκα χίλιες ιστορίες.
 Μά καθώς ήταν πιά σχεδόν χειμώνας, το σούρουπο ήρθε δι-χως να το καταλάβουμε, και ξε-χάστηκε κοιτώντας έξω άπ' το παράθυρο, κι' άφισα τον μικρό Άλέξη να συλλογίζεται. Στο θα-μύτο άντιπρόσωπο που έδειχνε ο τοίχος, είδα τα ματάκια του βα-ρειά, θλιμμένα, έτοιμα να κλά-ψουν. «Πούν' η φωτιά;» ρωτά έξαφνα. Στην άρχή δεν κατάλα-βα, μά η φωνούλα του έκορυβε τόση λύπη που δε θέλησα να τον ξαφνίσω με καμιά άπότομη έ-ρώτηση. «Πούν' η φωτιά;» ξα-νάπε με παράπονο, «κάνει κρύο, κοίτα τον ούρανό, δεν άνάβουν εδώ φωτιά;» Στη γωνία ήταν ά-κουμπισμένη η μικρή σάπια του περελαίου, θυμήθηκα τη γαλά-ζια φλόγα της που φωτίσε την κάμαρα σαν καντήλι. Ψορισμένως κάποιαν άλλη φωτιά είχε στο νού του ο μικρός Άλέξης. Τόν κοιτάει, είχε ξαναπέσει σέ συλ-λογή. Ποιός ξέρει τί εικόνες περ-νούν άπ' το κεφάλι του ποιούς χιονισμένους δρόμους ζού θύμι-σε το πρώτο κρύο, ποιές ζοηρές φωτιές με φλόγες ολοκόκκινες, κι' ίσως τη ζεστασιά της μητρο-κής άγκαλιάς που την άποζη-τούσε δίχως άλλο. Ίσως άποζητού-σε ακόμα και τα ξαδρόφια του, τη Μελίτα και το Ντένη, που τα όνόματά τους έρχόνταν και ξα-ναρχόνταν σίς κουβέντες του, κι' ακόμα τα τρελλοπαλινδία τους.
 Είχε πιά έντελώς νυχτώσει κι' αισθανόμουν το μικρό παιδάκι ποΐταν δίπλα μου τόσο μονάχο, τόσο έγκαταλειμμένο, κι' άς τά-γαπούσα, κι' άς ήμουν κοντά του, δεν ήμουν ούτε η Μελίτα κι' ο Ντένης για να παίζουμε μαζί, ούτε η μαμιά του να του ζε-στάνει τη μικρή παγωμένη καρ-δόβλα. Και δεν είχα καν τη με-γάλη φωτιά που έννοστάλησε να ζεστάνει τα κρύα του χεράκι.
 Μυρίνη

«... Και ή βασίλισσα που έ-σκυψε πάνω άπ' τ' άρρωστο παι-δί της, έβγαλε μιάν άγρια φωνή. Γιατί κατάλαβε πώς ποτέ πιά δε θ' άκουγε άπο το στόμα του τη λέξη που στ' αυτιά της άνηχού-σε πιά άπαλά άπ' το μουρμουρι-σμα των λουλουδιών, πιά γλυκά άπ' το παράπονο της θάλασσας: «Μητέρα!»...
 Μου φαίνεται πώς ξαναβλέπω τον άδελφούλη μου καθισμένο κοντά μου, μου φαίνεται πώς βλέπω τα μάτια του που με κυ-τάζουν λυπημένα για το θλιβερό τέλος του παραμυθιού μου, μου φαίνεται πώς άκούω την άγαπη-μένη του φωνούλα να ψιθυρίζει: — Δουπόν, πέθανε το παιδάκι; — Όχι, άδελφούλη. Ήταν πολ-λύ καλό για να πεθάνη; Έγινε άγγελος.
 — Άγγελος; — Ναι. Όταν έκλεισε τα μά-τια του, οι κρίνοι του χάρισαν το λευκό τους χρώμα, ο ήλιος, παίζοντας με τα μάλλια του, ξε-χάσε άνάμεσά τους μερικές άχτί-δες του που τριγύρισαν το κε-φάλι του σά φωτιστέφανο. Τα περισσότερά του έδωκαν τα άσπρα των φτερά και κάποιον ταξιδιάρικο τον φύλη και χάρισε τον πόθο να φωνή, να πετάξει μακριά, πολύ μακριά ως εκεί που δε φτάνει ο λογισμός του άνθρώπου.
 — Και έφυγε το παιδάκι; — Έφυγε... Άλλά οι δικοί του δεν το κατάλαβαν, γιατί ο καλός Θεούλης έβαλε στη θέση του ένα άλλο σωματίκι ίδιο με το δικό του... μά πού δεν είχε ψυχή.
 — Δουπόν; — Δουπόν, άδελφούλη, το παι-δάκι πετούσε στον ούρανό, αλλά λυπημένο γιατί άκουγε άπ' τη γή τα κλάματα της μητέρας του και μ' όλο που ήθελε, του ήταν άδύνατο να γυρίσει στο κρεββα-τί του, επειδή τώρα κάποιον άλλο κορμάκι πήρε τη θέση του.
 Έχεις προσέξει πώς τα πέ-ταλα των λουλουδιών γέρονουν σ' ν κουρασμένα όταν πέσουν έ πάνω τους οι πορινές δροσοστα-λίδες; Όχι τα θυμώσουνα, αν έ-βλεπες πώς άρχισαν να διπλώ-νουν τα φτερά του καινούργιου άγγέλου. Λές και τα δάκρυα της μητέρας γινόντανε πιά λαφριά, ανέβαιναν στο κενό και έρχόντανε να καθίσουν στα φτερά, σά να ήθελαν να τα βαρύνουν, να τα κάνουν άνίκανα να πετάξουν, να τα έμποδίσουν να βάλουν τόσο μεγάλο διάστημα άνάμεσα στη μητέρα και στο παιδί της.
 Μά ξαφνικά το άγγελάκι είδε μια μεγάλη, μιά πολύ μεγάλη λάμ-ψη και την ίδια στιγμή έννοιωσε μια άόρατη δύναμη να το τραβά-ποδς εκείνη τη διεύθυνση. Και άρχισε να πετά προς τα εκεί με την ψυχή βαρειά άπ' τον πόνο... Και τα μητρικά δάκρυα δεν εί-χαν τώρα κανένα άποτέλεσμα.

Πέταξε... πέταξε... ως ότου έ-φθασε επίτελους αυτή τη λάμψη και τότε είδε, σασιτισμένο, ότι ήταν ο καλός Θεός, που καθισμέ-νος πάνω στο χρυσό του θρόνο, σκοπούσε αυτό το φώς.
 Όταν πετούσε, άναρωτιότανε γιατί άραγε να μην έχει δει αυτή τη λάμψη όσο ζούσε στη γή. Μά τώρα το καταλάβαινε: Ήταν γιατί όχι άνθρώπινα, παρά μόνο άγγελον μάτια μπορούν να δούν την άλήθεια.

Στάθηκε τότε μπρός στο Θείο Θρόνο και προσπάθησε να δ' ίξη με τα μάτια του όλο τον πόνο της ψυχής του. Μά Έκείνος χαμο-γέλασε... και μπρός σ' αυτό το χαμόγελο έννοιωσε τη λύπη να σβήνη σιγά-σιγά, όπως στο δαυλό τ' άυγερινού σβύνουν τ' άστέρια. Και έστρεψε χαρούμενα να παι-ξή μαζί με άλλα άγγελούδια στο περιβάλλο με την αιώνια άνθηση που του έδειχνε το δάχτυλό του.
 Καθώς τέλειωναν το παραμύθι μου κούταει τον άδελφό μου: Χωρίς να μιλά, με το κεφάλι ά-κουμπισμένο στα γόνατά μου, με τα μάτια μουσκέλιστα, και με κάποιον άόριστο χαμόγελο στα χείλη, σκεφτότανε τα λόγια μου.
 Άδελφούλη! Άδελφούλη! Ποιός να μου τώλεγε, την ώρα που έννοιωθα το άγαπημένο σου κε-φάλι επί μου, ποιός να μου τώλεγε πώς τόσο γρήγορα θά πετούσε κι' σ' στα ούράνια περιβάλλο, για να κυλισθής κι' έσύ στο αιώνιο βελούδο που ά-πλώνεται κάτω από δένδρα, που δεν γνώρισαν ποτέ το χλωμό φθι-νόπωρο; Έλεύθερο Πουλί

Ο ΝΕΡΟΥΔΑΣ

Τι όμορφη μέρα! Όλα είναι γαλανά, όλα είναι φωτεινά, όλα άστράφτουν κι' είναι μιά χαρά. Τί γρήγορα που μπήκε η άνοι-ξή! Η γή είναι στολισμένη με το ποικιλόχρωμο χαλί της. Τα πουλάκια τονίζουν με γλυκύτητα το τραγούδι τους. Είναι πρωί. Ο ήλιος μόλις έχει ξεπροβάλει. Κάθουμαι στο παράθυρο και θαυ-μάζω τη φύση που ναι γεμάτη ά-πό άνοιξιάτικη χαρά. Ήσυχία βσιλεύει παντού. Έξαφνα ά-κούω μιά μακρινή φωνή:
 — Νερόδο, νερό άπό τον Πό-ροσο!!
 Και άπό τη γωνιά του καθα-ρού και σκευρού δρομάκου ξεπρο-βάλλει ο νερούδας μας. Είναι παι-δρός, όλος ζωή. Τώρα έχει πλη-σιάζει πιά οι άκούω καθαρά τις στροφές με τις όποιες προσκαλεί τους πελάτες:
 Έδώ νερό καλό στη γή μοναδικό. Πάρτε, νοικοκυράδες, με δυο με τρεις παράδες.
 Άμέσως άνοίγουν όλες οι πό-τες και γυναίκες, κορίτσια, παι-διά ξεπροβάλλουν με στάμνες και τενεκέδες στα χέρια και με γέ-λια χαράς. Έγει σηματοδότη πιά ένας κύκλος γύρω του και άρχί-ζουν οι κουβέντες και τα πειρά-γματα, ενώ αυτός μοιράζει με-έλια το δροσερό νερό. Και έρ-

χομαι σέ όνειροπολήσεις και ά-ναρωτιέμαι, ποιός είναι αυτός άνθρωπος που καθώς διαβαίνει σκορπάει γύρω του το γέλιο.

Είναι άληθινά ευτυχής; Κα-σκέτομαι πώς ξυπνάει πρωί πρωί, γυρίζει όλη την ήμέρα του δρόμους, προσπαθώντας να προ-σελκήσει πελάτες με τον καλ-τον τρόπο για να θρέψη την οί-κογένειά του, και το βράδυ κα-τακουρασμένος πέφτει και κοι-μάται, — κι' όμως είναι ευχαριστη-μένος άπό τη ζωή του!
 Άπό τις όνειροπολήσεις μου με ξυπνάει άξαφνα το ρολόγι που κτυπάει 7 π. μ. Είναι ώρα για σχολείο, και ενώ σηκώνομαι για να φύγω, οίχνομ μιά βιαστική μα-τιά στο δρόμο: Άλλά ο νερούδας έχει χαθεί πιά.
 Έξάδελφός του Διαβόλου

ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

Καθισμένος στα βράχια, κοι-τάει τη θάλασσα.
 Ξάφνου άκούω μιά σπαρτακτική και στρογγυλή φωνή:
 «Παιδί μου, παιδάκι μου!»
 Γυρίζω και βλέπω μιά γυναίκα να κοιτάζει τη θάλασσα σέ όρι-σμένο σημείο, όπου ένα σόμα ά-νεβοκατέβαινε πάνω στα κύματα.
 Μιά βάρκα άμέσως οίχνεται στη θάλασσα, και δυο γεροί άν-δρες τραβούν κουπί με όλη τους τη δύναμη. Όλοι κοιτάζουν με άγωνία. Κανένας δεν μιλάει. Όλων τα μάτια είναι καρφω-μένα στη βάρκα που πάει να σώση το παιδί. Μά θά προφτά-ση;... Μέσα σ' αυτή τη βαθείσ-σιαστή, άπό καιρό σέ καιρό, άκού-γεται ή σπαρτακτική φωνή της μά-νας: «Παιδί μου, παιδάκι μου!»
 Οι άντρες κοιτάζουν πάντο-με όλη τους τη δύναμη και σί-λιγο φθάνουν κοντά στο παιδί.
 Ένας άπό τους δυο το τραβά άπ' τη θάλασσα... Όλοι άγωνιούν.
 Η βάρκα τώρα γυρίζει, πλησιά-ζει, και ένας άπό τους δυο άν-τρες όίχνει στην άγκαλιά της μά-νας, ένα άψυχο σόμα.
 Η μάνα με πιά σπαρτακτικές φωνές τώρα φωνάζει:
 «Παιδί μου, παιδάκι μου!»
 Τσάρεστον

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Άπό της Δεκεμβρίου η Δι-πλάσις εισήλθε εις το 50όν έ-τος της. Όσοι επιθυμούν να είναι και φέτος συνδρομηταί, πρέπει ν' άνανεώσουν το ταχέ-τερον την λήξασαν συνδρομήν των.

Όσοι τυχόν δεν θέλουν πλε-ον να είναι συνδρομηταί, όφεί-λουν να έπιστρέψουν τα στα-λέντα φύλλα 1-5 του Δεκεμβρίου γράφοντας εις την τ α ι ν ί α τ ο ν τ έ λ ο ν > δ i α ν τ ο i s διαγράψω. Όσοι κρατήσουν και αυτά, θεωρούνται συνδρομηταί και πρέπει να στείλουν την συν-δρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

1927

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμά, στη γειτονία μου. — Ά-λίμονο, Έλένη μου, σ' έκείνον που δεν έχει νύχια να ξυστί!... Η μικρή Φώφη που τάκουει: — Είδες, μαμιά; μόνη σου τό-λές τώρα; κι' όμως με μαλόνεις σαν άφίνω τα νύχια μου μακριά για τη μαντιλά... (Γεγονός)

Αχ, Πόλη;

Ο Δάσκαλος: — Πές μου ένα ύμνο που να μην παγώνει.
 Ο Μαθητής: — Το ξεστό νερό. Ροζίτα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Ευρεπίδου την 28 Δεκεμβρίου 1927

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδά, σάς εύ-χομαι τρισευτυχισμένο το νέον έ-τος 1928. Μαζί μου σάς εύχον: α) η Κυρά-Μάρθα, β) Άναντας κι' όλο μου το σπικί. Επίσης δ κ. Φαί-δων με παρακαλές να σάς δια-βιάσω τις πιο θερμές του εύχες. Αυτό το φυλλάδιο θά το λάβε-τε την Πρωτοχρονιά, το επόμενο έτος θά είναι το πρώτο του 'Ια-νουαρίου. Δεν έξέρω τώρα αν αυτό θά έχει την «36η Κυριακή», γιατί δεν είναι ακόμα έτοιμες οι εικόνες. Ελπίζω όμως να την έχει το με-θεπόμενο (14 Ιανουαρίου) που θά είναι δωδεκασέλιδο.

Δόξα σοι δ Θεός! αυτή την έ-βδομάδα έλαβα και καμμιά δεκα-πενταριά Συλλογές Πνευματικών Άσκησεων. Ελπίζω, ως το τέ-λος της προθεσμίας, που καθώς είδατε την παρέτεινα, να λάβω άρκετές.

Και το ξεσπάθωμα δεν πήγε πώ-σο. Αδτήν την έβδομάδα έχω να ευχαριστήσω τους έξης: Άυγε-ρόν Ν. Αβραμίδην, Θεμελίαν Ζερβού, Θεόδ. Γ. Γαβριηλίδην, Δανάην Γ. Δαράτον, Μπόρη, Νίτσον Τριανταφυλλίδου, «Φι-λικήν» Έταιρείαν, Μαρίαν Καμ-πούρη, Έβυτην Γατούλαν, Άλίκην Γ. Πολίτη, Τίτιαν Λε-οντάκη, Άρετήν Α. Ρήγα, Ρέαν, Άρμονίαν, Έλέην Κυρηνοπού-λου, Νέλλην και Έρσην Ν. Σα-ράτση. Εδς στα καλά μου τα παιδά! Ελπίζω να τα μιμηθούν και πολλά άλλα.

Πορφυρογέννητε, άλλο μυθι-στόρημα της Δάγερλεφ είναι το «Κόστα Μπέριγκ» που είδες στο Δεξικό του Δαρούς. Το δικό μας και στο πρωτότυπο έχει τον ίδιο τίτλο: «Τό θαυμαστό ταξίδι». Μόνο που προσθέτει: «του Νίλς Χόλ-μπερσον επάνω άπό τη Σουηδία». Να, τον ίδιο τύπο θά έχω και το νέο Σήμα, δηλαδή το μονόγραμ-μά μου Δ.Τ.Π., καλλιτεχνικά συμ-πεπλεγμένο, μέσα σέ κύκλο άπό λεπτό μαλάνδρο, που θά τον συμ-πληρώνουν τα έτη της Ιδ. ύσεως και της Πεντηκοταστηρίδος: 1879-1928.

Ρόδον της Έρμού, το υπέ-θετα πώς θά ήσουν άρρωστη, γιατί δεν μπορούσα να φαντασθώ τίποτ' άλλο ύπερ' άπό την επτάχρονη άγάπη που μάς συνδέει. Ω, και ποιός δεν έπαθε άπό δάγγειο αυ-

τόν τον καιρό! Σ' ευχαριστώ για τα καλά λόγια κι' ελπίζω, τώρα που είσαι καλά, να μου γράφης συχνότερα.

Δεν έξέρω, Μηλον της Έριδος, αν τα σχολεία των δυτικών κά-νουν και προπαγάνδα. Όπωςδήποτε νομίζω, ότι οι όρθόδοξοι πρέπει να προτιμούν τα δικά μας σχολεία. Σήμερα, «γλώσσα της μορφώσεως» είναι και ή καθαρεύουσα και ή δημοτική. Γιατί και στις δυο βρίσκεις κανείς μορφωτικά βιβλία άπαραίτητα. Όσο για την αισθη-τική μορφωση, — εκεί η που δίνον-τα λογοτεχνικά έργα, ποιήματα, διηγήματα κ.τ.λ. — ή δημοτική σή-μερα είναι το όργανό της. Όλα δηλαδή τα λογοτεχνήματα γράφον-ται σ' αυτή.

Μπράβο, Κρεολή! Είσαι μόλις 10 έτών και πηγαίνεις στην Γ' του Έλληνικού, και κάνεις ακόμα Ιταλικά, γαλλικά και γερμανικά. Μου φαίνεται πώς δεν έχεις άίχνη να μεγαλώσης περισσότερο για να μπής στην κίνησή μας και να βι-δίως έπί τα ίχνη» της μαμιάς σου και της θείας σου, που τόσο έδρασαν άλλοτε στον κύκλο μου. Ω, ναι, ποτέ δεν έσχω τη Δού-κισσα των Σαλώνων και έτσι, ελπίζω, θά θυμώμαι μιά μέρα και την Κρεολή...

Ιωάννη Άηδονόπουλε, ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ για όσα γράφεις. Μόνο σ' αυτό το φύλλο και στο προηγούμενο δεν βρήκες «Αθηναϊκή Έπιστολή», γιατί έπρεπε να δημοσιευθ' το Χριστουγεννιάτικο διήγημα της δ. Ταρσούλη, — τί έξωχο, αλήθεια, κι' αυτό το διήγημα! — και δεν έμνε τόπος μ' αυτό και με τα τέσσερα μυθιστορήματα που δημο-σιεύονται τώρα. Τι να γίνη! ο χώρος μου είναι λιγοστός. Και το ξεσπάθωμα δεν επέτρεψε ακόμη την καθιέρωση του δωδεκασέλιδου.

Ευχαριστώ, Δοκταπόβροντε, για το τόσο θερμό άνδγαφέρον. Κι' ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί που είπες στον πατέρα σου να σου ά-γοράζω τακτικά τη «Νέα Έστία» μόνο και μόνο γι' είναι δική του. Έκείνο που παρατήρησες ήταν άπλή σύμπτωση. Γιατί σ' άλλα πάλι τεύχη, άπό τα παιδικά πε-ριοδικά μόνο για τη Διάπλασι γί-νεται λόγος και άνδηχουμεσονται όρατα κομμάτια άπό τη Σελίδα της, όπως π.χ. ένα ποιημάτι της Άλαβίστονης. Έλαβα ύπ' όψει μου και την επιθυμία σου να με λαβάλνεις το γρηγορότερο, και θά κάμω, ε,τι μπορώ για να την ι-κανοποιήσω.

Με συγγίνητη διάβασα, Άέρι-νε, το ύμνο, το γεμάτο άγάπη κι' ενδιαφέρο γράμμα σου. Διεβί-βασα και την «έκφραση» του βα-βύτατου θαυμασμού σου» στον κ. Φαίδωνα που είδε καταγοη ευμέ-νος ότι έχεις διαβάσει όλο του σχεδόν τα βιβλία! Έ. φουσ κά-σ' είσαι άπό τους μεγάλους: και μπορείς να διαβάζεις άπ' όλα.

Όχι, Έδνη Πίσις, όχι, παιδί μου, μην τό λές αυτό. Και στην καθαρεύουσα πρέπει να «σούρ-χεται καρδιά» να γράφεις εκθέ-σεις, για να την μαθαίνεις. Και

πρέπει να την μάθης, γιατί εί-ναι μιά γλώσσα που, σήμερ' ακό-μη, χρειάζεται στη ζωή περισσό-τερο. Η ζωή, βλέπεις, δεν είναι μυθιστόρημα, — όπως έλεγε κι' ε Νταρζανόν στον Τζάκ, — ούτε ποίημα, ούτε διήγημα. Αδτά γρά-φονται στη δημοτική όλα τάλλα, — έφημερίδες, νόμοι, έπιστημονι-κά βιβλία, συμβόλαια, έμπορικά γράμματα, — γράφονται στην κα-θαρεύουσα. Μπορείς λοιπόν να μη την έξέρεις;

Εύχαριστώ πολύ για όλα, Θε-σι. Για τα διακοσμητικά ήλεκ-τρικά που άσχημίζεις τους τοί-χους της παλιάς και πανσεβό-σιας Καπνικαρέας, θάπρεπε βέ-βαια να γράψη κενόνας και θά το πω σ' όσους λογίους έξέρω. Για την Πεντηκοταστηρίδα μου δεν άπε-φασίσθηκε τίποτε όριστικά, μά και σ' βέβαια μπορείς να λάβης μέρος όπου κριθής, ή καλύτερα όπου κρίνεις τον έαυτό σου ικανό.

Χωρική της Έλβετίας, αλή-θεια, το «Θαυμαστό Ταξίδι» είναι για κάτω μεγαλύτερα παιδά, μά φέτος μπορείς να το διαβίσης και σ' ό. Θά σου άρέσει πολύ όπως και στη μαμιά σου. Ω, δεν είναι λι-γοί οι δυο συνδρομηταί που μου έ-γραψες. Μακάρι όλοι να μου έ-γραφαν άπό δυο, έστω κι' άπό ένα!...

Τι όρατο το γράμμα σου, Ρο-δοβαμμένη Δούλα! Ναι, κι' εγώ θέλω να δράσεις, κι' ελπίζω άπό τη δράση σου πολλά. Ούτε φοβάμαι τίποτε όσο έχω παιδά που μάγαπούν σαν και σένα.

Η Πριγκίπισσα Ραπανάκι έχει άλληλογραφία με έικοσι φί-λες μου. Αλήθεια, πώς τις προ-φταίνει τόσες;... Και στη γειτονιά της, που γράφει, παραξενεύονται πολύ όταν άκούνε κάθε τόσο τον ταχυδρόμο να φωνάζει: «Πριγκί-πισσα Ραπανάκι!» Ποιά πριγκί-πισσα, λένε, καθάσει κοντά μας και δεν το έξέρουμε; — Έ, άς τό μάθουν.

Α, έπρεπε ναχω τόπο να δη-μοσιεύω έδώ όλάνερο το γράμμα που μου έστειλε η Μάγισσα για να μου εύχθ' τον καινούργιο μου χρόνο! Την ευχαριστώ πάρα πολ-ύ για όσα γράφει. — Συντομότερο, αλλά το ίδιο θερμό είναι και το ευχετήριο της Νεράιδας του Βο-σπόρου. Γι' άλλα, δυστυχώς, δεν μπορώ να μιλήσω σήμερα. Δεν εί-ναι μόνο ή έλλειψη του τόπου εί-ναι κι' ή τυπογραφία που θέλει να τυπώση γρήγορα το φύλλο και να προλάβη τις γιορτές...

Όραίος Έπιστολάς μου έ-στειλαν αδτήν την έβδομάδα κι' οι έξης: Κόρη των Άθηνών, Πά-τρο-Παχούμιος, Κάμεν Σύλ-βα, Σείρη, Έρμονας, Πέτρος Ριοναί, Τζοκόντα, Παρηγο-ριά, Τσάρεστον, Χιονομένο Πήλιο, Στύρος, Μεγάλη Έλ-λάς, Δαφνοστεφής Όλυμπιονί-κης, Αμάλθεια, Χαρ. Νέσος, Ψυχή και Κοσμοχαλίστρα. — Έξέτελεσα τις παραγγελίες των και τους ευχαριστώ για τα καλά των λόγια. Σ' όσους μπορώ θά-καντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Οδδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνα-νεοται, άν δεν συνοδεύεται ύπό του δι-καώματος δρ. ΙΟ. — Τα εγκρινόμενα ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμ-βρίου 1928. Όσα συνοδεύονται άπό Α, άνήκουν εις άγόρια και όσα άπό Κ, εις κο-ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ταναγραία, κ. (ΕΚ). Άλγερινός Πειρατής, κ. (ΓΣ). Μαύρο Ρόδον, κ. (ΑΕ). Γέρος του Μωρηά, κ. (ι). Νταί-ξη, κ. (ΔΑ). Νικόλαος Σκουφάς, κ. (ΦΕ.1) Έμμανουήλ Ξάνθος, κ. (ΦΕ.2). Άθανάσιος Τσακά-λωφ, κ. (ΦΕ.3). Άλέξανδρος Ύ-ψηλάντης, κ. (ΦΕ.4). Λάμπρος Κατσώνης, κ. (ΦΕ.5). Φαβέρος, κ. (ΦΕ.6). Φιλέλλην, κ. (ΦΕ.7). Ίερολογίτης, κ. (ΦΕ.8). Λεβέν-της, κ. (ΦΕ.9). Καποδίστριας, κ. (ΦΕ.10). Μπουμπουλιά, κ. (ΦΕ. 11). Έλεύθερη Πατρίδα, κ. (ΦΕ. 12). Δέσπο Μπότσαρη, κ. (ΦΕ. 13). Λεβέντισσα, κ. (ΦΕ.14). Σου-λιωτοπούλα, κ. (ΦΕ.15). Κλεφτο-πούλα, κ. (ΦΕ.16). Μαραμένη Γαζία, κ. (ΜΟ). Κουναβάκι, κ. (ΑΠ). Δευκός Κόρακας, κ. (ΟΟ). Ροδόδαφνης, κ. (Πίτερ Παχού-μιος). Άλις, κ. (ι). Μάριος, κ. (Μήτρος). Βοσπορίτης, κ. (ΑΔ). Άγνωστος, κ. (ΝΚ). Χρυσάνθε-μον, κ. (ΝΣ). Άγραμπελη, κ. (ΕΣ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Άγνωστη, κ. Δαυίδ Άριαντής, κ. Έκδικητής, κ. Λουίτζα, κ. Νε-φελώδης Ψυχή, κ. Κρητικόπου-λο, κ. Ξανθή Γαλανομάτα, κ. Νεράιδα του Γιαλού, κ. Μήδεια, κ. Κόρη των Άθηνών, κ. Λάβα-ρον του 21, κ. Πίστις Πατρίς, κ. Κοσμοχαλίστρα, κ. Ξανθή Λε-σβιοπούλα, κ. Χιόνι, κ. Φωτιά, κ. Πριγκίπισσα Δολότα, κ. Χώ-ρα των Όνειρων, κ. Σίφων, κ. Αμαζόν, κ. Πέτρος Ριοναί, κ. Κωνσταντίνος Διογένης, κ. Κουρ-σίος Συγκούφ, κ.

Η Διάπλασις άπόσπάζεται τους φίλους της: Γλυκεΐαν Χαραν-γήν (έστειλα 7 τετράδια) Χιόνι και Φωτιά (δεκέτες) Λεων Φου-σανέλλαν έλαβα (ευχαριστώ) Χιω-τοπούλα (χαίρω πολύ έστειλα) Έλληνικόν Ίδεώδες (για πέρου μπορεί να ήταν καλά, για φέτος όμως πορ έσαι πιο μεγάλος κατά ένα χρόνο, θέλω καλύτερα) Α-τρόμητον Πλοίαρχον (έστειλα 12 τετράδια) Γεώργιον Ίωάννον (ευχαριστώ για τη Σελίδα όμως είναι άπαραίτητο και ψευδώνυμο) με τόνομα μόνο δεν επιτρέπεται) Χαρούμενη (επιτρέπεται, μην άνησυχής) Ηλιδόγαλτην (τα φύλ-λα 1-3 έστάλησαν σ' ά Ποδη-θρα) τώρα στέλλονται στα Πελε-τά) Ρασπουτίν (έκαμες πολύ καλά που του έπιστρέψες το είκο-σιπενταρίκι) Βολιωνάκι (ζητη-θέντα φυλλάδια έστάλησαν, εν όλη 32) όπόλοιπο στη διάθεσή σου δρ. 22) Οάλειαν Μ. Κ. (έλαβα, ευ-χαριστώ, θά έξακολουθήσω) Παν-δώραν Τάκη (το φιλοδώρημά σου έδόθη στον διαμονή και σ' ευχα-ριστώ) Πολ. Καλδών, Ανεμό-στην του Βουνού, Κ. Βιτωάνην, Άννα Λάσκαρι, Νιόβην, Τρι-ανταφυλλέαν, Ποδόβλα και Αδάμην Κανούτα κτλ. κτλ.

